

[Korsgaard.]

tiet mere og mere bliver Arbejdsgiver, skal vi se, hvordan det bliver at være Arbejder.

Ole Bjørn Kraft: Det var den Diskussion, der førtes mellem det ærede Medlem Hr. Bomholt og det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, der giver mig Anledning til, skønt paa et saa sent Tidspunkt, at sige et Par Ord om Spørgsmaalet Arbejdspigten. Jeg værdsatte i høj Grad de Synspunkter, ud fra hvilke det ærede Medlem Hr. Bomholt talte. Jeg synes, at hans Udtalelser og hele Indstilling vidnede om, at han forstod Alvoren i det Problem, vi her behandler, og mødte over for det med en redelig Vilje til at naa et Resultat, til at søge den bedste Vej frem til Løsningen af de Vanskeligheder, som her melder sig, og det Spørgsmaal, vi her drøfter, er da ogsaa af en saadan Karakter, at det kalder netop paa disse Egenskaber. Men naar jeg har bedt om Ordet, er det, fordi jeg tror, det er nødvendigt, inden denne Diskussion for denne Gang afsluttes, at man fra konservativ Side trækker nogle ganske enkelte Linier op for det, der har været Baggrunden for vort Kravs Rejsning, de Hovedsynspunkter, ud fra hvilke vi har til Hensigt at behandle dette Spørgsmaal.

Saa vel det ærede Medlem Hr. Bomholt som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen syntes alene at betragte Spørgsmaalet ud fra Synspunktet Ungdomsarbejdsløsheden. Det er naturligt, at denne Ungdomsarbejdsløshed spiller en overmaade stor Rolle i hele dette Problem, og at det paa sin Vis har været Aarsag til, at Sagen er blevet rejst nu, men det vilde dog være i høj Grad urigtigt, om man indskrænkede sig til alene at se Sagen ud fra Synspunktet Arbejdsløshed. Arbejdsløsheden er ikke for Konservatismen, tror jeg, det eneste Motiv til at rejse denne Sag. (Afbrydelse). Det har nemlig videre Syn, og hvis man hørte opmærksomt efter de Udtalelser, som den højtærede Undervisningsminister fremsatte i dette Ting, vilde man ogsaa have lagt Mærke til, at der inden for de Kredse, som nu fremkommer med de Tilraab, som lige lød, er en Forstaaelse af, at her drejer det sig ikke alene om Spørgsmaalet Arbejdsløshed, men det drejer sig i høj Grad om Spørgsmaalet, hvorledes vi i det hele taget skal give vor Ungdom den bedst mulige Uddannelse, de bedst mulige Forudsætninger for at tage den Eksistenskamp op,

som meget tyder paa i de kommende Aar vil blive haardere, end den har været tidligere.

Der er for mig ingen Tvivl om, at her ligger der et overmaade stort Problem, og denne Rigsdag og denne Regering har et meget, meget stort Ansvar over for den Generation, fordi det under Tidernes Gang har vist sig, at den Opdragelse og Uddannelse, vi giver vore Børn og unge, ikke længere er tilstrækkelig. Det bliver mere og mere tydeligt, at der i Uddannelsen mangles Faktorer, hvis Paavirkning de unge senere hen i Livet kommer til at savne. Det bliver mere og mere klart, at den karakterdannende Side af Opdragelsen, den fysiske Træning, Skabelsen af den rette Samfundsforstaaelse og sociale Forstaaelse i Nationen, lider af store Mangler i Øjeblikket, og det er afgjort nødvendigt, hvis Nationen vil holde sin Plads mellem andre Folk, at vi tager dette Spørgsmaal op.

Derfor skal man ikke og maa man ikke indkredse Spørgsmaalet om „Arbejdspigten“, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg indrømmer, at Ordet er utilstrækkeligt, lige saa lidt som Ordet „civil Værnepligt“ tilfredsstiller mig efter de Forestillinger, jeg gør mig om, hvad det er, der her skal ske. Snarere skulde man maaske bruge et Ord som „Samfundstjeneste“ for fuldt og helt at give et Billede af, hvad det er, det her drejer sig om.

Naar Spørgsmaalet er blevet rejst nu, er det, fordi Ungdomsarbejdsløsheden har trængt sig paa, saaledes at vi forstaaer, at nu kan vi ikke længere lade denne Opgave, som allerede i mange Aar har kaldt paa os, ligge. Forholdet ligger faktisk saaledes i Dag, at der er Hundreder og atter Hundreder af unge, om hvilke vi har Lov til at sige, at de gaar til Grunde, og at de kunde være reddet, at der kunde være gjort noget for dem, saaledes at de havde klaret sig igennem en vanskelig Periode, hvis Samfundet havde rakt dem den hjælpende Haand, som det er dets Opgave at række dem. Derfor er det, jeg siger: Vi kan ikke se det alene ud fra Spørgsmaalet om Arbejdsløsheden, vi kan ikke se det alene ud fra Spørgsmaalet om Opdragelse, vi maa se det ud fra et fælles Syn. Her er der en Sag, der trænger sig paa, som det er nødvendigt at tage op.

Jeg er enig med alle dem, der har udtalt Betænkelighed med Hensyn til, om det nu ogsaa vil kunne lykkes at skaffe Arbejdet, idet man har peget paa, at der er Fare for, at det specielle Arbejde, der her kan være Tale om, ret hurtigt vil slippe